

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ
ΜΑΡΣΕΛ
ΠΡΕΒΟ

Τ' ΑΓΡΙΟΠΕΡΙΣΤΕΡΑ

Στόν τόπο μας, δυό φορές τὸ χρόνο, ἔχουμε τὰ περάσματα τῶν ἀγριοπερίστερων. Τὰ ὠμορφα αὐτὰ ἀγριοπούλια — γκριζὰ, ἄσπρα, μαῦρα, πρασινωπά, μὲ τὸ τριανταφυλλένιο ράμφος, τὰ τριανταφυλλένια πόδια καὶ τὸν καμαρωτὸ λεπτὸ λαιμὸ — ἐρχονται κοπάδια-κοπάδια τὸ φθινόπωρο, καὶ τότε τὸ κυνήγι εἶνε πλούσιο. Μὰ καὶ κατὰ τὰ τέλη τοῦ χειμῶνα, ὅταν ἡ ἐξοχὴ φαίνεται σὰν νὰ ξαναγεννιέται, περνοῦν κι' ἄλλα κοπάδια ἀγριοπερίστερων ἀπὸ τὰ δάση μας.

Τὸ ἀγριοπερίστερο, καθὼς πετάει ἀργὰ, χτυπιέται εὐκολὰ μὲ τὸ τουφέκι. Μὰ τὸ κυνήγι του εἶνε ἀληθινὰ διασκεδαστικὸ ὅταν γίνεται μὲ τὸ δίχτυ. Στήνουν τὸ δίχτυ κατὰ γῆς σ' ἓνα ἀπόμερο ξέφωτο καὶ μὲ σκοινιά, μανουβραρισμένα ἔξυπνα, οἱ κυνηγοὶ τὸ σηκώνουν ξαφνικὰ αἰχμαλωτίζοντας ὅλο τὸ ἀσύνετο κοπάδι πού ἔχει καθήσει σ' αὐτὸ γιὰ νὰ τσιμπήσῃ σπόρους. Ἀγριοπερίστερα γυμνασμένα, πού τοὺς ἔχουν κόψει τὰ φτερά, προσελκύουν τὰ διαβατάρικα συντρόφια τους. Ἀλλὰ ἀγριοπερίστερα, πού τὰ ἔχουν τυφλώσει, εἶνε τοποθετημένα σὲ σανιδάκια κρεμασμένα στὰ δέντρα. Ὁ κυνηγὸς τραβάει ἓνα σπάγγο πού συνδέεται μὲ τὸ σανιδάκι, τὸ σανιδάκι κουνιέται καὶ τὸ τυφλὸ περιστέρι, τρομαγμένο, χτυπάει τὰ φτερά του.

—...Καὶ τότε, ὅπως μοῦ ἔλεγε ὁ Σεζαίρ Πουντενά, πού μοῦ ἔμαθε τὸ πολύπλοκο αὐτὸ κυνήγι — τότε τὰ ἀγριοπερίστερα πού περνᾶνε ψηλὰ στόν οὐρανὸ λένε μεταξύ τους: «Κύττα!... Κύττα ἐκεῖ κάτω αὐτοὺς τοὺς συντρόφους μας πού κουνᾶνε τὰ φτερά τους καὶ τρῶνε ὠμορφους σπόρους!... Κατεβαίνουμε νὰ δοῦμε;...» Καὶ κατεβαίνουν...

Πόσα καταχθιασμένα, ψυχρὰ ἢ βροχερὰ ἀπογεύματα, πέρασα ἔτσι, καθισμένος στὸ πλευρὸ τοῦ Σεζαίρ μέσα στὴν καλαμόπλεχτη καλύβα, στὴν ὁποία κρύβονται οἱ κυνηγοί! Δὲν ἔπρεπε νὰ φαινόμαστε καθόλου, οὔτε καὶ νὰ κάνουμε τὸν παραμικρὸ θόρυβο, γιὰ νὰ μὴ μᾶς δοῦν τ' ἀγριοπερίστερα μὲ τὰ διαπεραστικὰ μάτια τους καὶ νὰ μὴν ἀντιληφθοῦν τὴν παρουσίᾳ μας, ἀκούγοντας τίς ὁμιλίες μας μὲ τὴ λεπτότατη ἀκοή τους. Γιατί αὐτὰ τὰ πουλιά φοβοῦνται ἐξαιρετικὰ τὸν ἄνθρωπο.

Ὁ Σεζαίρ Πουντενά ἦταν ἓνας χωρικός καμμιά πενήνταριά χρόνων, κοντὸς μᾶλλον στὸ μπόι, ἀδύνατος, ξυρισμένος, μὲ χαρακτηριστικὰ κανονικὰ καὶ στεγνὰ, μὲ δόντια ἄσπρα καὶ μὲ μάτια μαῦρα ἀρκετὰ ὠμορφα. Ἐφυγε ξαφνικὰ ἀπὸ τὴν πατρίδα του σὲ ἡλικία εἴκοσι χρόνων, δούλεψε καμμιά εἰκοσαριά χρόνια σὲ διάφορα ὑποστατικά κι' ἔβαλε ἔτσι κατὰ μέρος μερικὰ χρήματα. Τέλος, ξαναγύρισε στὸ χωριὸ του, ἀγόρασε ἓνα σπίτι καὶ ἐγκαταστάθηκε σ' αὐτό. Ἐκεῖ ζῆ τώρα ἄγαμος καὶ μόνος. Ἐχει, γύρω ἀπὸ τὸ σπίτι του ἓνα κομμάτι γῆς, καὶ καλλιεργεῖ σ' αὐτὸ λαχανικά, πατάτες, μπιζέλια καὶ φακές. Ἐτίς ἐποχὲς πού περνᾶνε τ'

ἀγριοπερίστερα, παρατάει τὸ περιβόλι του κι' ἐγκαθίσταται στὴν καλαμόπλεχτη καλύβα του γιὰ τὸ κυνήγι.

Κάποια μέρα, δὲν ξέρω κι' ἐγὼ γιατί, τὸν ρώτησα:

— Μὰ γιατί, Σεζαίρ, ἔφυγες ξαφνικὰ ἀπὸ τὸν τόπο σου σὲ ἡλικία εἴκοσι χρόνων;

— Ἐ, κύριε, μοῦ ἀπάντησε κομπιάζοντας, ἦμουνα νέος τότε... ἤθελα νὰ δῶ τὸν κόσμο...

— Νὰ δῆς τὸν κόσμο;... Καὶ γιατί ἄγρησες τόσο νὰ ξαναγυρίσης;...

Δὲν μοῦ ἀπάντησε τίποτε, μὰ εἶδα πὼς ἤθελε νὰ μιλήσῃ. Εἶμασθε καθισμένοι πλάι-πλάι μέσα στὴν καλύβα τοῦ κυνηγοῦ, ἓνα ἀπόγευμα ὕστερ' ἀπὸ βροχή.

— Λοιπὸν, Σεζαίρ; τοῦ εἶπα. Πές μου γιατί ἔφυγες ἀπὸ τὴν πατρίδα σου;

— Ἀκούστε, κύριε, μοῦ ἀπάντησε. Ἄν ἔφυγα ἀπὸ τὴν πατρίδα μου κι' ἂν ἀρχισα νὰ πίνω, ὄλ' αὐτὰ εἶνε πράγματα τόσο σπουδαῖα, ὥστε, ὅταν τὰ συλλογίζωμαι τώρα, ἀναρωτιέμαι μήπως ὠνειρεύτηκα. Μὰ δὲν ὠνειρεύτηκα, ὄχι... Ἡ ζωὴ μου κόπηκε στὰ δυὸ μιὰ μέρα, κι' ἓνα καλὸ πρωτὶ ζύπνησα ἐντελῶς διαφορετικὸς ἄνθρωπος ἀπ' ὅ,τι ἦμουν τὸ περασμένο βράδυ. Σὰς τὸ λέω αὐτὸ γιὰτί ἐσεῖς δὲν εἰσάσατε χωρικός... Οἱ χωρικοὶ θὰ γελοῦσαν μαζί μου... Θάλεγαν πὼς εἶμαι μεθυσμένος... Παραδέχομαι βέβαια πὼς εἶνε στιγμὲς πού μεθάω... Μὰ τότε πού ἔγιναν ὄλ' αὐτὰ, δὲν ἔπινα οὔτε ἓνα ποτήρι κρασί, οὔτε καὶ αὐτὲς τίς Κυριακὲς ἀκόμα.

»Ἀκούστε, λοιπὸν. Ὅταν ἦμουν δεκατεσσάρων χρόνων παιδί, μπῆκα ὑπρέτης στὸ σπίτι τοῦ κ. ντὲ Μπουλιόζ, πού εἶχε πεθάνει ἐδῶ καὶ καμμιά δεκαπενταριά χρόνια. Ὁ κ. ντὲ Μπουλιόζ ἦταν ἓνας ὀνομαστὸς κυνηγὸς στὴν ἐποχὴ του. Γιὰ τ' ἀγριοπερίστερα προπάντων ἐνοιώθη ἀληθινὸ πάθος. Εἶχε καὶ μιὰ κόρη, τὴ δεσποινίδα Παυλίνα πού εἶχε κι' αὐτὴ τὸ ἴδιο πάθος μὲ τὸν πατέρα της γιὰ τὸ κυνήγι.

»Ἦταν τόσο ὠμορφὴ ἢ δεσποινὶς Παυλίνα!... Καὶ τόσο περήφανη... Ἄν ἓνας ἄντρας δὲν τῆς ἔδειχνε τὸν ἀπειλούμενο σεβασμὸ, μοῦ φαίνεται πὼς θὰ τὸν σκότωνε... Ὁ θυμὸς της ἐπίσης ἦταν τρομερὸς, ὅταν ἔκανε κανεὶς κάτι, ἀντίθετο πρὸς τὴ θέλησί της... Πολλὲς φορές, ἐγὼ πού σὰς μιλάω, δέχτηκα τὴ γροθιά της κατὰμουτρα κι' ἐνοιώσα τὸ ματὴ στίγιό της νὰ μοῦ χαϊδεύῃ τὰ πλευρά... Μὰ, κατὰ θάθος, δὲν μποροῦσε νὰ κἀνὴ χωρὶς ἐμένα: «Σεζαίρ, ἐδῶ! φώναζε ὀλημερίς. Σεζαίρ, ἐκεῖ! Σεζαίρ, πιάσε μου αὐτὴ τὴ φωλιά! Σεζαίρ, δέσε μου τὰ κορδόνια τῶν μπουτινῶν μου! Σεζαίρ, νὰ τ' ἀγριοπερίστερα, τράβα τὸ δίχτυ! Γρήγορα, κτήνος!...».

»Μέρες ὀλόκληρες, κύριε, τίς πέρασα κοντὰ της, παραμονεύοντας τ' ἀγριοπερίστερα, ὅπως κάνουμε ἐμεῖς τώρα... Ἦξερε νὰ τὰ προσελκύῃ καλύτερα ἀπὸ τὸν καθένα... Ἐμμεῖτο τὴν κραυγὴ πού θγάζουν ὅταν εἶν' ἐρωτευμένα: «Μπροῦ—ου—ου—ρού!...» Καὶ ἦταν τόσο πετυχημένη ἢ μίμησι, ὥστε τὰ πουλιά ἔφταναν ἀπ' ὄλες τίς γωνιὲς τοῦ δάσους γιὰ νὰ τὴν ἀκούσουν...».

Ὁ Σεζαίρ στὸ σημεῖο αὐτὸ στάθηκε μιὰ στιγμὴ, γιὰ νὰ πάρῃ ἀνάσα.

Ἐπειτα ἐξακολούθησε:

— Τὰ ἔξη χρόνια πού πέρα-

τὴν ἔβλεπα, ἀνάμεσα
στὰ γουρουνάκια τοῦ
ὑποστατικοῦ.

σα στον πύργο του κ. ντέ Μπουλιόζ ήσαν τὰ καλύτερα τῆς ζωῆς μου. Κρίνετε καὶ μόνος σας... Εἶχα ὅλη τὴν ἡμέρα κοντὰ μου τὴ δεσποινίδα Παυλίνα, ποὺ ἦταν τόσο ὡμορφὴ ὅσο καμμιὰ ἄλλη γυναῖκα στὸν τόπο μας καὶ ποὺ μοῦ φερνόταν σὰν νὰ ἦμουν ἀδελφός της. Ναι, κύριε, σὰν νὰ ἦμουν ἀδελφός της. Κάποτε, πληγώθηκα στὸ πόδι, μ' ἔνα κλαδευτήρι... Μὲ περιποιήθηκε, κύριε, μόνη της... Ἐρχόταν στὴν κάμαρή μου, μοῦ ἄλλαζε τοὺς ἐπιδέσμιους, μοῦ ἔπλενε τὴν πληγὴ... Καταλαβαίνετε, λοιπόν, πὼς ἔπειτ' ἀπ' ὅλα αὐτὰ, εὐχαρίστως θὰ ριχνόμουν στὴ φωτιά γι' αὐτὴ. Μ' ἀγαποῦσε πολὺ... Μοῦ τὸ ἔλεγε: «Σεζαίρ, δὲν ἀγαπῶ παρὰ μόνον τὸν πατέρα μου, τὸ κυνήγι τῶν περισσοτέρων κι' ἐσένα!...» Δὲν ἤθελε νὰ παντρευτῶ. Ὅταν κανένας νέος ζητοῦσε τὸ χέρι της, ἔλεγε στὸν πατέρα της: «Ἀγαπῶ περισσότερο τὸ Σεζαίρ, μπαμπά...» Κι' ἐγώ, μολονότι ἤξερα ὅτι κοροΐδευε, ἔνοιωθα ὡς τόσο μιὰ μεγάλη εὐχαρίστησι, ἀκούγοντάς την.

»Ὅλα λοιπόν πήγαιναν περίφημα κι' αὐτὸ, θὰ βαστοῦσε δὲν ξέρω κι' ἐγὼ πόσο, ἂν ὁ κ. ντέ Μπουλιόζ δὲν φανταζότανε ξανικά πὼς ἔχει κάποια ἀρρώστεια στὸ λάρυγγα κι' ἂν ὁ γιατρός δὲν τὸν ἔστελνε στὸ Κωτερέ. Στὴν ἀρχὴ, αὐτὸ μ' εὐχαρίστησε ἐμένα, γιατί ἔμεινα μόνος μὲ τὴ δεσποινίδα Παυλίνα... Δὲν εἶχε θελήσει νὰ πάη στὸ Κωτερέ. Ἔτσι τρεῖς βδομάδες εἴμαστε ἐμεῖς οἱ ἀπόλυτοι κύριοι τοῦ πύργου. Ἐκεῖνη ἦταν τότε εἰκοσιενὸς ἔτους κι' ἐγὼ εἴκοσι. Δὲν θὰ τῆς ἄγγιζα ποτὲ οὔτε τὴν ἄκρη τῶν δαχτύλων της χωρὶς τὴν ἄδειά της... Μὰ, φαντασθῆτε, νὰ εἶμαι μόνος μου, Αὐγουστο μῆνα, μὲ μιὰ τέτοια κοπέλλα πλάι μου. Αὐτὸ μὲ μεθοῦσε, κύριε... καὶ μ' ἔκανε ἀνόητο, νὰ μὴ μπορῶ πειὰ νὰ μιλήσω. Ἦμουν εὐτυχισμένος, κύριε, κι' ὅμως ἔνοιωθα ἐπιθυμία νὰ κλάψω. Ἐκεῖνη διασκέδαζε πολὺ βλέποντάς με ἔτσι... Πολλὲς φορές, ὅταν εἴμαστε μόνον στὸ κυνήγι σὲ μιὰ καλύβα σὰν αὐτὴ ἐδῶ, μοῦ ἔφερνε τὰ πλούσια μαλλιά της κάτω ἀπ' τὸ στόμα μου καὶ μὲ μεθοῦσε μὲ τὸ ἄρωμά τους, μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ μὲ βλέπη νὰ γίνωμαι κατὰχλωμος καὶ νὰ τρέμω... Ἄλλες φορές πάλι ὅταν τὴν ἔβλεπα ἀνάμεσα στὰ γουρουνάκια τοῦ ὑποστατικού καὶ μοῦ χαμογελοῦσε ἀπὸ μακριὰ, μὲ τρέλαινε.

»Μὰ πέρασαν ἡ τρεῖς βδομάδες κι' ὁ κ. ντέ Μπουλιόζ, ὁ ὁποῖος εἶχε τελειώσει τὴν θεραπεία του στὸ Κωτερέ, ξαναγύρισε, φέρνοντας μαζί του δυὸ γυναῖκες ποὺ τὶς εἶχε γνωρίσει ἐκεῖ, — μιὰ γρηὰ ποὺ ὑπέφερε κι' αὐτὴ ἀπὸ τὸ λαιμό της καὶ τὴν κόρη της, ποὺ ἦταν χήρα καμμιὰ σαρανταριά χρόνων. Ὁ κ. ντέ Μπουλιόζ ποὺ δὲν ἔβλεπε ποτὲ γυναῖκα στὸν πύργο του, εἶχε ἐρωτευθῆ αὐτὴ τὴ χήρα στὸ Κωτερέ. Οὔτε πλούσια ἦταν ὡστόσο, οὔτε ὡμορφὴ. Ἦταν χοντρή κι' εἶχε κόκκινο πρόσωπο... Καὶ γκρινιάσα ὅσο δὲν παίρνει... Τίποτε δὲν τῆς ἄρεσε. Ἡ ὑπηρεσία στὸν πύργο γινόταν ἄσχημα, τὸ σπίτι δὲν ἦταν καθαρό, ἡ δεσποινὶς δὲν ντυνόταν καλά, δὲν ἦταν σωστὸ νὰ βγαίνῃ μαζί μου ἔξω... Τί ἄλλο θέλετε; Φανταζεσθε ὅμως ὅτι κι' ἡ δεσποινὶς Παυλίνα τὴν ἀγαποῦσε, ἰκαθόλου... Μόλις καὶ μετὰ θίας τῆς μιλοῦσε στὸ τραπέζι. «Ἄν αὐτὴ ἡ γυναῖκα, Σεζαίρ, μοῦ ἔλεγε, δὲν φύγῃ ἀπὸ δῶ, θὰ φύγω ἐγὼ!» Ἡ χήρα ἔφυγε τέλος ἔπειτα ἀπὸ ἕνα μῆνα μαζί μὲ τὴ μητέρα της. Μὰ ἔπειτ' ἀπὸ λίγο καιρὸ, ὁ κ. ντέ Μπουλιόζ πῆγε νὰ τὶς ἐπισκεφθῆ στὴν πόλι τους. Μὲ δυὸ λόγια, αὐτὲς ἡ ἐπισκέψεις θάστηξαν ἕξη μῆνες: πότε ἐρχόντουσαν στὸν πύργο ἡ δυὸ γυναῖκες καὶ πότε ὁ κ. ντέ Μπουλιόζ πῆγαινε στὴν πόλι τους, ὡς ὅτου μιὰ μέρα εἶπε στὴν κόρη του ὅτι θὰ παντρευόταν τὴν χοντρή χήρα. Ἡ δεσποινὶς δὲν ἀπάντησε τίποτε.

»Τὴν ἄλλη μέρα, πήγαμε μαζί ἕνα περίπατο στὸ δάσος. Ἦταν Φλεβάρης, μιὰ μέρα καταχνισμένη σὰν τὴν σημερινὴ θυμᾶμαι. Ἡ δεσποινὶς ἦταν περίεργη. Ἀνέβαινε στὰ δέντρα, ἔτρεχε ἐδῶ κι' ἐκεῖ, πηδοῦσε.

»— Ἀκουσε, Σεζαίρ, μοῦ εἶπε ἔξαφνα. Δὲν μπορῶ νὰ μείνω πειὰ στὸν πύργο, ὅταν αὐτὴ ἡ γυναῖκα θὰ μπῆ σὰν οἰκοδέσποινα σ' αὐτόν. Θὰ φύγω μαζί σου.

— Ὅ ἀ φύγετε μαζί μου, δεσποινὶς, γιὰ ποῦ;

»— Ὅπου θέλεις. Εἶμαι ἐνήλικη πειὰ. Ἐχω τὴν περιουσία τῆς μητέρας μου... Εἶμαι ἐλεύθερη... Πᾶμε κατὰ τὰ Πυρηναῖα. Ὑπάρχουν κι' ἐκεῖ ἀγριοπερίστερα, ξέρεις... Ἐθ' ἀγοράσω ἕνα σπίτι στὸ δάσος...

»— ὦ δεσποινὶς... τραύλισα ἐγώ,

»— Γιατὶ παίρνεις αὐτὸ τὸ ἡλίθιο ὄφρος;

»Κι' ἐπρόσθεσε κοκκινίζοντας:

»— Θὰ μὲ παντρευτῆς, φυσικά. Σ' ἀγαπῶ περισσότερο ἀπ' ὅλους αὐτοὺς τοὺς θλάκες ποὺ θέλουν νὰ μοῦ δώσουν...

»Μὰ τὴν πίστι μου, κύριε, ἦμουν νέος... Ἡ δεσποινὶς Παυλίνα ἦταν πολὺ ὡμορφὴ... Ἐχασα τὰ μυαλά μου καὶ τῆς ἀπάντησα:

»— Ναι, θὰ φύγουμε αὔριο, ἦμαστε σύμφωνοι...».

»Ἐκεῖνη τότε μὲ φίλησε καὶ μ' ἄφησε νὰ τὴ φιλήσω κι' ἐγώ... Βρισκόμουν πειὰ μέσα στὸν παράδεισο. Ξαναγυρίσαμε τὸ θράδυ μαζί στὸν πύργο. Ὁ κ. ντέ Μπουλιόζ ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ ἦταν ἐρωτευμένος, δὲν νοιαζότανε γιὰ τὴν κόρη του περισσότερο ἀπ' ὅ,τι νοιαζόταν γιὰ μένα... Πρὶν χωριστοῦμε, ἡ δεσποινὶς Παυλίνα μοῦ ἐπανέλαβε τὶς διαταγές της: Θὰ πῆγαινα νὰ τὴν περιμένω, τὴν ἄλλη μέρα μόλις θὰ χάραζε στὸ ξέφωτο τοῦ Καντελεσῦ, κι' ἀπὸ 'κεῖ θὰ φεύγαμε μαζί γιὰ τὸν πιὸ κοντινὸ σταθμὸ, ποὺ ἀπέιχε εἴκοσι χιλιόμετρα. Μὰ ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα ποὺ θὰ τὸ κάναμε μὲ τὰ πόδια, δὲν μᾶς φόβιζε καθόλου.

»Μόλις θρέθηκα στὴν κάμαρή μου, ρίχτηκα στὸ κρεβάτι μου χωρὶς νὰ φάω. Κοιμήθηκα ἐπὶ πολλὴ ὥρα, βαρειά. Ὅταν ξύπνησα, ἡ ὥρα ἦταν μιὰ μετὰ τὰ μεσάνυχτα. «Ἄρχισε νὰ φτιάχνῃς τοὺς μπόγους σου, εἶπα στὸν ἑαυτὸ μου, θὰ φύγῃς τὸ πρωῖ». Καὶ ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ ποὺ τὸ ἔλεγα αὐτὸ, κύριε, ἔνοιωσα κάτι σὰν νὰ μοῦκοβε στὰ δυὸ τὴν καρδιά μου: καταλάβαινα ὅτι θάφευγα τὰ χαράματα, μὰ ὅτι θάφευγα μόνος κι' ὅτι δὲν θὰ ξανάβλεπα πειὰ οὔτε τὸν πύργο, οὔτε τὴ δεσποινίδα Παυλίνα... Πὼς εἶχε σχηματισθῆ ἡ ἰδέα αὐτὴ μέσα στὸ μυαλό μου, ἐνῶ κοιμώμουν, δὲν θὰ μπορούσα νὰ σᾶς τὸ πῶ... Μὰ καταλάβαινα πὼς ἔτι εἴχαμε σχεδιάσει ἀπὸ θραδὺς ἦταν ἀδύνατον νὰ πραγματοποιηθῆ. Ὅχι πὼς ἀμφέβαλλα γιὰ τὸ θάρρος τῆς δεσποινίδος, οὔτε καὶ γιὰ τὸ λόγο της... Ἐκεῖνη θὰ ἔκανε ὅ,τι εἶχε πῆ... Μὰ αὐτὸ ἀκριβῶς δὲν ἔπρεπε νὰ γίνῃ. Ἡ δεσποινὶς δὲν ἔπρεπε νὰ παντρευτῆ ἐμένα ποὺ δὲν ἤξερα νὰ διαβάσω, ποὺ δὲν εἶχα πεντάρια καὶ ποῦ ἦμουν χωριάτης. Αὐτὸ δὲν ἔπρεπε νὰ γίνῃ... Δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ ἀφήσω νὰ γίνῃ... Θὰ ἔφευγα μόνος μου... Γιατὶ, ἂν ἔμεινα, θὰ μοῦ ἔλειπε τὸ θάρρος ν' ἀντισταθῶ στὴ δεσποινίδα.

»Στὸ φῶς τοῦ κεριοῦ ἄρχισα νὰ τυλίγω σὲ μπόγο τὰ πράγματά μου, χύνοντας θερμὰ δάκρυα...

»Ὅταν τελείωσα, κύτταξα τὴν κάμαρη ποῦ θ' ἄφηνα. Ἦταν μικρούλα, βρισκόταν κάτω ἀπ' τὴ στέγη, ἔκανε σ' αὐτὴ ζέση τὸ καλοκαίρι κι' ἔσταζε ἡ βροχὴ τὸ χειμῶνα, γιατί τὰ κεραμίδια δὲν ἐφάρμοζαν καλά. Μὰ εἶχα ζήσει ἐκεῖ μέσα εὐτυχισμένος.

»Κατέβηκα κατόπιν μὲ τὰ παπούτσια στὸ χέρι γιὰ νὰ μὴν κάνω θόρυβο ὡς τὴν κάμαρη ἔπου κοιμόταν ἡ δεσποινὶς: Ἀφογκράστηκα στὴν πόρτα της. Δὲν ἀκουγόταν καν ἡ ἀνάσα της, γιατί ἀνάπνεε ἀνάλαφρα σὰν πουλάκι... Φίλησα

τὴν πόρτα... Φίλησα καὶ μιὰ φοῦστα της, ἀκουμπισμένη σὲ μιὰ καρέκλα μπροστά σ' αὐτὴ τὴν πόρτα γιὰ νὰ τὴν ξεσκονίσουν τὴν ἐπομένη. Ἡ ἄκρη τῆς φοῦστας ἦταν λασπωμένη λίγο ἀπὸ τὸν περίπατό μας στὸ δάσος. Ἡ λάσπη εἶχε ξεραθῆ καὶ πῆρα ὅσο μπορούσα πιὸ πολὺ ἀπὸ τὸ χῶμα αὐτοῦ τοῦ τόπου μου... Τὸ ἔβαλα σ' ἕνα μαντήλι καὶ τὸ φυλάω ὡς σήμερα, κύριε...

»Κατέβηκα στὴν αὐλή... Οἱ σκύλοι ποὺ μὲ ἤξεραν δὲν γαύγισαν... Ἐπειτα βγήκα ἀπὸ τὸν πύργο καὶ τράβηξα κατ' εὐθείαν μπροστά μου γρήγορα-γρήγορα, ἀκολουθώντας μιὰ διεύθυνσι ἀντίθετη ἀπὸ τὸ Καντελεσῦ, ὅπου ἐπρόκειτο νὰ συναντηθοῦμε... Ὅταν σταμάτησα, κατὰ τὶς δέκα ἡ ὥρα τὸ πρωῖ σ' ἕνα μικρὸ χωριὸ, ρώτησα καὶ μοῦ εἶπαν πὼς ἦμουν στὴν ἐπαρχία τῆς Γιρόνδης...

Ὁ Σεζαίρ στάθηκε μιὰ στιγμὴ κι' ἔπειτα εἶπε ξαφνικά:

— Ἀσφαλῶς, κύριε, δὲν θάχουμε ἀγριοπερίστερα σήμερα...

Ὁ ἄνεμος γύρισε πρὸς τὸ βορρᾶ.

Αὐτὰ τὰ λόγια τὰ εἶπε ὁ Σεζαίρ μὲ τόνο ἀνθρώπου ποὺ θέλει ν' ἀλλάξη συζήτησι καὶ νὰ ξαναγυρίσῃ ἀποφασιστικά στὸ παρὸν, ἀφοῦ γιὰ μιὰ στιγμὴ ξεχάστηκε στὸ παρελθόν...

— Καὶ κατόπιν, τὸν ρώτησα, τί ἀπόγινε;

(Ἡ συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 45)

*Ανέβαινε στὰ δέντρα

Ο ΜΥΣΣΕ ΚΑΙ ΤΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 21)

αυτή με την απελπισία μέσα στην ψυχή του, με τη θέλησή του καταρρακωμένη, άνικανος να άμυνθή κατά του ίδιου του έαυτού του. Κι' έγραφε στίχους, άπεθυνόμενος προς τους φίλους του, όπως οί παρακάτω:

Μέσ' στο ποτήρι αυτό όπου ζητάω να πιξώ το μαρτύριό μου,
άφηστε να πέσουν μερικά ιδάκουρα ούζου...

Παρ' όλ' αυτά όμως, ο Μυσσέ θα μπορούσε να θεραπευθί από τον άλκοολισμό του, αν έπεφτε στα χέρια ενός καλού γιατρού, ο οποίος θα έεασκούσε κάποια έπιβολή επάνω του. Ένας τέτοιος γιατρός θα τον έπειθε να έγκαταλείψη το Παρίσι και να πάη ν' αναπαυθί στην έξοχή. Έκει, ο ήλιος, ή γαλήνη και μια λουτροθεραπεία θα τον θεράπευαν χωρίς άλλο από τη «διψομανία» του.

Μά κανένας από τους γιατρούς του δεν θέλησε ν' ακολουθήση το θεραπευτικό αυτό σύστημα κ' ή κατάσταση του ποιητού έχειροτέρησε από μέρα σε μέρα. «Όλοι οί φίλοι του άδιαφορούσαν για την κατάστασί του και δεν έδισταζαν μάλιστα να του δίνουν να πίνη.

—Αγαπητέ μου ποιητά, του έλεγε μια μέρα, ο Βιλλεμαίν, δεν σε βλέπουμε καθόλου...

—Μά περνάω τελευταία όλο τον καιρό μου πίνοντας, του άπάντησε ο Μυσσέ.

—Ω! ωραία! είπε τότε ο Βιλλεμαίν. Πάμε λοιπόν να σου προσφέρω μερικά ποτήρια άφέντι.

Λίγες ήμέρες μετά τον θάνατο του ποιητού ο πιό στενός του φίλος Γκισαρντέ συνάντησε τον Άλέξανδρο Δουμά, ο οποίος του είπε:

—Πρέπει να όμολογήσετε ότι τον σκότωσε το άλκοόλ.

—Συμφωνώ, άπάντησε ο φίλος του Μυσσέ, μά αυτό δεν άποδεικνύει τίποτε έναντίον του άλκοόλ. Φανερώνει μόνο ότι ο όργανισμός του Μυσσέ δεν τό σήκωνε...

Τί να πη κανείς για ένα τέτοιο φίλο;

«Αν, κατά τις τελευταίες ήμέρες της ζωής του, ο Μυσσέ κατόρθωσε να ξεφύγη λίγο από τον θούρκο, και να γράφη την «Έλπίδα στον Θεό» τό όφείλει αυτό σε μια φτωχή γυναίκα, την άδελφή Μαρκελίνα, ή οποία «περιποιήθηκε την ψυχή του και φρόντισε για την άνάνησί της».

«Έθαψαν τον Μυσσέ μαζί μ' ένα μεταξοκέντητο κοντυλοφόρο, που του είχε χαρίσει ή Μαρκελίνα. Την κηδεία του παρηκολούθησαν είκοσιοχτώ μόνο φίλοι του.

ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΠΑΡΑΞΕΝΙΕΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 33)

να συγκρατηθί. Και ζαφνικά σ' ένα αισθηματικό κομμάτι ή Νταίζη έβγαλε ένα στεναγμό και έπεσε προς τα πίσω άναίσθητη στην άγκαλιά του Μάρτενερ. Και εκείνος με τό ψυχρό ύφος ενός «τζέντλεμαν» την πήρε στα χέρια του, την μετέφερε ως τ' αυτοκίνητό της και έσπευσε να την οδηγήση στο σπίτι της.

Μά ή Νταίζη που είχε τώρα συνέλθει δεν τον άφησε πειά να φύγη από κοντά της:

—Κύριε, του έδήλωσε, με κάνετε να σάς αγαπήσω με την έπιμονή και την άγρία πολιορκία σας κ' ύστερα, όταν βαρεθήκατε αυτό τό παιγνίδι πάψατε να ένδιαφέρεστε για μένα. «Ε, όχι αυτό είνε μια μεγάλη προσβολή. Δεν σπάνε έτσι την καρδιά ενός κοριτσιού για να διασκεδάσουν. Μπορείτε να φύγετε. Μά θα σάς τύπη διαρκώς ή συνείδησίς σας γι' αυτό τό έγκλημα που κάνατε.

Κι' ο Τσάρλυ Μάρτενερ δεν έφυγε. Σάν τέλειος «τζέντλεμαν» παντρεύτηκε τη νέα για την κατάκτησι της οποίας είχε χαλάσει τόσα χρήματα και τόσα ζεύγη παπουτσιών!

Την παντρεύτηκε, όταν δεν την αγαπούσε πειά, με την έλπίδα ότι θα την αγαπούσε ίσως στο μέλλον. «Ίσως...

ΜΠΟΜΠΥ ΝΤΑΎΜΟΝΤ

ΘΑ ΜΕ ΠΑΝΤΡΕΥΘΗΣ!

(Συνέχεια έκ της σελίδος 34)

φύγω από κοντά σου. Θα με παντρευθής μάλιστα, γιατί διαφορετικά θ' άποκαλύψω σ' όλον τον κόσμο τό τέχνασμά σου και θα σε ρεζιλιέψω.

Κι' ο Πώλ Ρανφέρ, τρελλός από την απελπισία του, αναγκάσθηκε πράγματι να κάνει γυναίκα του αυτό τό ώμορφο μά κακό πλάσμα. Και τώρα μετανοημένος σκέφτεται εκείνη την ευτυχισμένη έποχή που αγαπούσε μόνον τις άσχημες γυναίκες, ή οποίες του χάριζαν όλη την τρυφερότητά τους χωρίς να ζητούν τίποτε ως άντάλλαγμα. Κ' είνε, μά την άλήθεια πολύ δυστυχομένος.

ΑΝΤΡΕ ΤΥΓΚΕΛ

Τ' ΑΓΡΙΟΠΕΡΙΣΤΕΡΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 15)

Κατόπιν, κύριε; Αυτό δεν είνε καθόλου ένδιαφέρον. «Άρχισα να κερδίζω τη ζωή μου δουλεύοντας σε διάφορα ύποστατικά... Μά δεν ένιωθα πολύ καλά τον έαυτό μου... Υπόφερα, γιατί ήμουν μακριά από την πατρίδα μου... Μια μέρα, μερικοί σύντροφοί μου που με κοροϊδευαν, γιατί ήμουν θλιμμένος, με πήγαν σε μια ταβέρνα... Έκει δεν άργησα να ζαλιστώ... Κι' όταν τέλος μέθυσα, ένιωσα τον έαυτό μου ευτυχισμένο. Μέσα από τους άχνούς, με τους οποίους γέμιζε τό κρασί τό κεφάλι μου ξανάβλεπα την πατρίδα μου, τό χωριό μου, τον πύργο... Έβλεπα πώς ή δεσποινίς Παυλίνα μου έδινε τα ξανθά μαλλιά της να τα φιλήσω... Ναι, ήμουν ευτυχισμένος. Μονάχα που όταν ή μέθη πέρασε, ξαναβρέθηκα μόνος στον κόσμο και μακριά απ' όλα... Και τότε άρχισα να ξαναπίνω... Έτσι έμαθα τό κρασί...

«Ο Σεζαίρ σώπασε... Κύτταξε τον ούρανό που ξεκαθάριζε πάνω απ' τα κεφάλια μας...

—Ξαναγύρισα εδώ, είπε τελειώνοντας, όταν έμαθα πώς ή δεσποινίς παντρεύτηκε κι' ότι είχε έγκατασταθί με τον σύζυγό της στο Παρίσι... Έτσι δεν την ξαναείδα, ούτε θα την ξαναιδώ ποτέ...

Μια στιγμή, ή σιωπή βασίλευσε όλόγυρά μας. Έπειτα ένα σφύριγμα άκούστηκε σε κάποια άπόσταση.

—Είνε ο άμαξάς που έρχεται να μάς πάρη, είπε ο Σεζαίρ. Μπορούμε να φύγουμε... Δεν θα κάνουμε τίποτε μ' αυτόν τον θορηά...

Και φέρνοντας τό χέρι του στο στόμα του προς την διεύθυνσι του σφυρίγματος, φώναξε:

—Α α α — ο ο — ο ο!...

ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΟ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΑΝΤΙΠΟΛΣΕΒΙΚΩΝ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 9)

«Ο Στάλιν ζή σαν έντειχισμένος στο Κρεμλίνο, μέσα στο όποιο μπορεί να μη κανείς μόνο άμα προμηθευθί ειδική άδεια για την όποια χρειάζονται αναρίθμητες διατυπώσεις. Ζή σ' ένα εσωτερικό κτίριο του άπέραντου αυτού παλατιού, στο όποιο μπορεί να μη κανείς μόνο άμα προμηθευθί μια άλλη ειδική άδεια, για την όποια χρειάζονται ακόμα πιό πολλές διατυπώσεις, ζή τέλος σ' ένα διαμέρισμα του κτιρίου αυτού, στο όποιο κανένας δεν μπαίνει ποτέ. Η συγκεντρώσεις, ή συνελεύσεις και τα συνέδρια στα όποια συμμετέχει, γίνονται στο Κρεμλίνο τό ίδιο κι' έτσι δεν ύποχρεώνεται να θγαίνη έξω.

Την ήμέρα της κηδείας της γυναίκας του, ή οποία αυτοκτόνησε για λόγους που παρέμειναν μυστηριώδεις, άπαγορεύτηκε να άνοιχθί έστω κι' ένα παράθυρο κατά μήκος των δρόμων από τους οποίους θα περνούσε ή πομπή. Κι' αυτό γιατί θα παρακολουθούσε την κηδεία κι' ο Στάλιν.

Λένε πώς ο Στάλιν είνε σιωπηλός. Αυτό δεν είνε άκριβές. Οί... χιλιομετρικοί λόγοι που έξεφώνησε ως τώρα γεμίζουν πολλούς μεγάλους τόμους και είνε ίκανός να μιλάη με την ίδια άγνοια των πραγμάτων για όλα τα ζητήματα.

Μπορεί να μιλάη επί ώρες όλόκληρες χωρίς ώστόσο να είνε καθόλου ρήτωρ. Ποτέ δεν λέει τίποτε τό πρωτότυπο, τό καινούργιο τό ζωντανό.

Τότε θα ρωτήσετε πώς έπεβλήθη; Αυτό είνε ζήτημα που θα άπασχολήση στο μέλλον την ιστορία...

ΓΚΑΙΡΙΓΚ, Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΩΝ ΤΕΤΕΛΕΣΜΕΝΩΝ ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 17)

τό φάνηκε πολύ καλά κατά τον δεύτερο γάμο του με την Έμμου Σούεμαν, ο οποίος έγινε πέρυσι.

Έν πρώτοις άνέβαλε τον γάμο του, ο οποίος είχε όρισθί για τις 12 Άπριλίου, γιατί φοβήθηκε μήπως περάση άπαρατήρητος, έπειδή την ίδια μέρα άκριβώς θα γινόταν ή διάσκεψις της Στρέζας. Τον άνέβαλε λοιπόν κατά δυό ήμέρες, για να συγκεντρωθί όλη ή προσυχή του κόσμου σ' αυτόν.

Την παραμονή του γάμου του, ο Γκαίρινγκ πήρε ένα άεροπλάνο και πετώντας πάνω από τό σπίτι της μνηστής του έρριξε σ' αυτό λουλούδια. Μετά τον γάμο, στον όποιο παρεστάθη ως μάρτυς ο ίδιος ο Χίτλερ (ο οποίος έν αντίθεσι προς τον Γκαίρινγκ είνε πολύ άπλός στην ιδιωτική ζωή του, παρετέθη ένα μεγαλοπρεπές συμπόσιο στο Κάιζερ - χόφ και κατόπιν δέκα χιλιάδες στρατιώτες κρατώντας άναμμένες λαμπάδες, συνώδευσαν τους μελλονύμους ως τό σπίτι τους.

«Όλες αυτές ή άδυναμίες του δυνατού αυτού ανθρώπου που φημίζεται ως τό δεξι χέρι του Χίτλερ, έδωσαν άφορμή να δημιουργηθουν εις θάρος του ένα σωρό χαριτωμένα άνέκδοτα, τά ποια κι' αυτό ακόμα τό σοβαρώτατο άγγλικό πρακτορείο Ρώυτερ θεώρησε άξια να τα συμπεριλαμβάνη στα άνακοινωθέντα του. Μά τά άνέκδοτα αυτά θα σάς τά διηγηθούμε στο έρχόμενο φύλλο.